

NHỮNG TÂM SỰ LỊCH SỬ CỦA ĐỨC CỐ HỒNG Y NGUYỄN VĂN THUẬN

Tôi có cơ duyên làm quen với cố Hồng y Thuận vào năm 1967 khi ngài là một vị Giám mục trẻ mới đổi về địa phận Nha Trang. Hồi đó tôi là Sĩ quan cao cấp Không quân và là đại diện Công giáo của Sư Đoàn 2 KQ ở phi trường Nha Trang.

Ngài rất trẻ, rất đẹp trai, ăn nói dịu dàng, thái độ hiền hậu rất trí thức, dễ thu hút người đối thoại. Tôi thường lên xuống tòa Giám mục gặp ngài không phải là để bàn các vấn đề giáo lý hay xung tội mà lại để thăm viếng như người thân tình. Mỗi lần xuống là ngài mời vào trong văn phòng tòa Giám mục nói chuyện thân mật thoải mái.

Tôi nhận xét ngài thích bàn về chính trị và rất thông suốt các vấn đề quốc tế. Cũng dễ hiểu thôi vì ngài hay đi Roma và ngài cũng là đại diện Caritas, một tổ chức từ thiện của giáo hội La Mã ở Việt Nam. Ngài là cháu kêu bằng cậu ruột của cố tổng thống Ngô Đình Diệm. Biết ngài có nhiều bí ẩn về cuộc đảo chánh 1963 nên có hôm tò mò mạnh dạn hỏi ngài về biến cố này. Và đây là những bí ẩn lịch sử mà ngài cho tôi biết:

Với Mỹ thì cuộc đảo chánh không thể ngừng lại được lý do là những nhà tư bản Mỹ đã đầu tư cả hàng trăm tỷ Mỹ kim vào những hãng chế tạo tàu bay, tàu bò, tàu chiến, vũ khí đạn dược, v.v.. Đối với họ thì không có gì đem lợi nhuận nhanh chóng bằng đầu tư vào chiến tranh. Bên cạnh đó lại cũng kể thêm những thành phần các tướng lĩnh trong quân đội hiếu chiến bên Ngũ Giác Đài, những nhà chính trị điều hâu trong quốc hội Mỹ và ở Nhà Trắng có nhiều người không thích Tổng Thống Diệm. Trong lúc đó Ông Cụ một mực từ chối không chịu cho quân đội Mỹ đổ vào Việt Nam.

Cái rủi là cũng một đại họa vì có một nhóm tướng lĩnh VN thời cơ bị Mỹ mua chuộc. Trong ngày đảo chánh có một gia đình người Mỹ thân với gia đình Ông Nhu là Ông bà Colby từng làm giám đốc CIA đã đến nhà thờ cầu nguyện cho Tổng Thống Diệm và ông cố vấn Nhu. Ông bà Colby đã nói với bạn bè là hãy cầu nguyện cho hai người bạn Việt Nam. Ngài nói tiếp: *Colby là một người Công giáo và có đứa con trai làm Linh mục.*

Cuộc đảo chánh đã xảy ra như thế nào phần lớn chúng ta đều đã biết. Tổng Thống Diệm và cố vấn Ngô đình Nhu đã bị giết. Ngài kể tiếp với một giọng bình dị.

Hai tuần sau đó nhân dịp tướng Dương văn Minh ra Huế cùng đem theo đứa con trai độ 10 tuổi và có ghé lại thăm: Ngài kể: Xin trích: *Dương văn Minh vừa nói vừa đặt tay lên đầu đứa con: “Thưa Cha con thề trên đầu con của con là con không giết Tổng Thống.”*

Ngài trả lời: “*Chuyện đáng tiếc đó đã xảy ra rồi bây giờ làm sao đừng để cho quân Mỹ vào.*”

Nói đến đây ngài ngưng một vài phút và kể tiếp. Tướng Trần văn Đôn có đến gặp ngài trong câu chuyện tướng Đôn đã nói: “*Các tướng lãnh Việt Nam thật nhục nhã xấu hổ.*”

Chắc Ông Đôn muốn ám chỉ đến các tướng đảo chánh trong đó có ông.

Vài tháng sau tướng Tôn Thất Đính ra Huế làm tư lệnh Quân Đoàn I đã có ghé lại thăm ngài: *Ngài mời tướng Đính uống rượu.*

Tướng Đính vừa uống rượu vừa khóc và nói: Xin trích nguyên văn: “*Thưa Cha, con mà giết Tổng Thống thì cũng như con giết cha con. Cho con một Sư Đoàn là con dẹp sạch bọn đó*”

Sau đó Quân Mỹ ồ ạt vào Việt Nam và chiến tranh leo thang.

Trong thời gian này Thầy Trí Quang có gọi điện thoại đề nghị với ngài là Công giáo và Phật Giáo cùng hợp nhau xuống đường biểu tình chống Mỹ.

Ngài trả lời với thầy Trí Quang: Xin trích nguyên văn: “*Tôi với thầy là những kẻ tu trì đừng làm chính trị.*”

Một sự việc đặc biệt đã xảy ra trong đêm tết Mậu Thân 1968. Theo lời ngài kể: *Một chiếc xe lạ dừng lại ngoài đường lộ đối diện với tòa Giám mục trên bãi biển Nha Trang và một chiếc khác đậu bên hông trái tòa Giám mục đã bắn xối xả vào phòng ngủ của ngài. Cả phòng ngủ đầy lỗ đạn; áo quần và đồ dùng của ngài bị rách nát chi chít những lỗ đạn. May là ngài không ở nhà. Tôi hỏi: Thưa Đức Cha ai là thủ phạm việc này?*

Ngài giữ im lặng không trả lời.

Nay đã trên 40 năm trôi qua. Buổi nói chuyện với ngài cứ ám ảnh làm tôi bận tâm suy nghĩ. Tại sao ngài đã đem câu chuyện bí hiểm lịch sử này mà kể cho tôi nghe. Ngoài tôi ra không biết ngài có kể thêm cho những kẻ khác nghe không?

Bây giờ ngài đã qua đời, câu chuyện lịch sử này sẽ là một bí ẩn không ai biết nếu tôi không kể ra. Cho nên vì bốn phận thiêng liêng tôi muốn phổ biến nó cho những nhà viết sử sau này có một vài ánh sáng mới trong vụ đảo chánh 1963. Tôi cảm thấy mình phải viết nó ra cho công luận đối với một biến cố lịch sử đã làm cán cân chiến tranh nghiêng về phe Cộng sản. Tôi không viết để chỉ trích hay bênh vực một ai.

Theo tôi được biết thì hồi đó phe Việt Cộng đã ăn mừng và ông Nguyễn Hữu Thọ, chủ tịch mặt trận giải phóng miền Nam đã tuyên bố: “*Đảo chánh là đảo chánh trời cho. Bắc Việt không ngần ngại tuyên bố là Mỹ đã dọn cỗ cho ta ăn.*”

Một nhà báo Pháp hỏi Hồ chí Minh: Ông Diệm là người thế nào? Ông Hồ đã trả lời: “*Ông ta là một người yêu nước theo kiểu Ông ta. Cuộc đảo chánh 1963 vẫn còn nhiều bí ẩn.*”

Ai giết Tổng thống Diệm và Cố vấn Nhu? Nếu thật sự không phải ông Minh thì là ai? Có lý do nào ông Minh dám nói láo khi thề trên đầu con ông?

Về cuộc chính biến 1963 đã có quá nhiều báo chí và sách vở nói đến. Nhưng tôi cũng có một vài thắc mắc và nhận xét cá nhân: Tại sao Tổng Thống Diệm và Ông Nhu phải bỏ dinh Gia Long mà đến ẩn trú nhà Mã Tuyên? Theo thiên ý của tôi dinh Gia Long vẫn tượng trưng cho uy quyền quốc gia. Câu hỏi này chắc Ông Cao xuân Vỹ có thể trả lời. Vì đến giờ phút chót theo như nhiều tài liệu kể, Ông Cao xuân Vỹ đã cùng đi với Ông Diệm và Ông Nhu vào chợ Lớn. Và tại sao khi bị bắt ở nhà thờ Cha Tam chỉ có hai ông Diệm Nhu mà không có mặt ông Cao xuân Vỹ?

Cũng thêm một sự tình cờ sáng hôm đó tôi chứng kiến đoàn xe đi vào nhà thờ cha Tam bắt hai Ông trở ra. Tôi ở Đà Nẵng vào họp hành quân ở bộ tư lệnh KQ và tạm trú tại câu lạc bộ An Đông ở trong chợ lớn. Đoàn xe nhà binh hùng hậu trên mười chiếc có cả xe bọc thép M-113 và xe GMC gắn bốn khẩu đại liên 50 phòng không, dẫn đầu là chiếc xe jeep của đại tá Dương ngọc Lắm, tôi nhận ra Ông là vì ông có bộ râu dê, và anh Đỗ Thọ mang chiếc áo T Shirt. Anh Thọ là dân KQ quen thuộc.

Theo nhận xét của tôi thì cuộc chính biến 1963 không phải là một cuộc cách mạng như ông Đôn viết trong hồi ký của ông mà là một cuộc đảo chánh do Mỹ giàn dựng và các tướng lãnh Việt Nam chỉ là kẻ thừa hành. Họ được trả một giá rẻ mạt là 3 triệu đồng bạc VN tương đương với 40 ngàn dollars theo thời giá hồi đó do tên Lou Connein một Sĩ quan tình báo Mỹ đưa đến để các tướng tá đảo chánh chia chác với nhau. Danh sách những vị tướng tá lãnh nhận và số tiền được phân phát cho từng người đã được ông Đôn trình, ghi rõ trong hồi ký của ông. Đó là đồng tiền máu mà các tên Judas thế kỷ hai mươi đã nhận để giết chủ mình.

Cuộc tranh đấu Phật giáo 1963 cũng đã nhuộm nhiều màu chính trị hơn tôn giáo. Bằng chứng là Thầy Trí Quang chạy vào tòa đại sứ Mỹ ẩn trú, được bảo vệ, trong lúc đó Ông Ngô đình Cần cũng vào xin tỵ nạn chính trị ở trong tòa lãnh sự Mỹ ở Huế lại bị giao trả lại cho chính quyền, bị đưa ra tòa, và bị xử tử.

Vào đầu năm 1993 tức là 30 năm sau thì chính ông Mai Chí Thọ, em ruột của Lê Đức Thọ đã lên tiếng chỉ trích chính quyền Cộng sản VN là đã đối xử tệ với Phật giáo trong lúc đó họ đã cộng tác chặt chẽ và giúp chúng ta trước kia.

Theo nhận xét của tôi thì Tổng Thống Ngô Đình Diệm là một Chí sĩ hết lòng vì nước vì dân. Dù sao thì Cụ là một người có uy tín rất lớn đối với dân Việt Nam. Cái sai lầm lớn nhất của Cụ là một nhà Nho áp dụng chữ tín vào chính trị không đúng chỗ, đúng lúc, và đúng người. Nghe tin cụ Diệm bị ám sát, Cụ Tưởng Giới Thạch đã nói *“Ông Diệm và ông Nhu là những nhà chính trị lỗi lạc. Cả thế kỷ nữa chưa chắc VN đã có những vị lãnh tụ như vậy.”*

Chính như Hồ chí Minh cũng không dám đụng đến Cụ. Câu trả lời khẳng khái và dứt khoát của Cụ với ông Hồ khi Ông đề nghị Cụ hợp tác vừa lúc Cụ bước ra khỏi nhà tù: *“Ông có đường lối cứu nước cứu dân của Ông, tôi có đường lối cứu nước cứu dân của tôi.”* Những người thân cộng tác với ông Hồ hỏi tại sao để cho cụ ra đi sau này sẽ trở thành một hậu hoạn. Ông Hồ trả lời: các chú không nhớ câu nói được đồn đãi trong dân gian: *“HẠI DÂN KHÔNG DIỆM”* đó sao?

Cả đến Cabot Lodge viên đại sứ Hoa kỳ đã nhúng tay vào vụ đảo chánh trước khi lên máy bay về Mỹ cũng đã tuyên bố: *“Tôi rất tiếc đã không cứu được tổng thống Diệm.”*

Hòa thượng Thích Quảng Đức là một nhà tu hành chân chính và đã chết cho Đạo Pháp. Hai cái chết làm cho ta suy nghĩ trong những câu chuyện bày bày này đây chính trị sắt máu và tiền bạc tranh chấp của cuộc đảo chánh 1963.

Đức Giáo Hoàng Paul 6 đang cùng các Giám mục thế giới họp tại Vatican 2 ở Roma khi nghe tin Tổng Thống Diệm bị ám sát đã làm lễ cầu hồn cho cố Tổng Thống.

Sau cái chết của Tổng Thống Diệm và ông Cố vấn Nhu, tình hình Việt Nam rối beng. Đảo chánh nối tiếp nhau như cơm bữa làm nỗ lực chống Cộng suy yếu, lòng người ly tán.

Cũng từ đây mọi [cuộc] hành quân trên lãnh thổ VNCH do Mỹ chủ động cho đến sau hiệp định Paris 1973. Mỹ rút và giao lại cho Việt Nam. Những gì mà Mỹ đã không thắng nổi với B-52, với bom đạn, và tiền bạc dồi dào. Bây giờ viện trợ quân sự cho Việt Nam giảm rất nhiều trong lúc đó Bắc Việt lại nhận viện trợ rất dồi dào từ Nga Sô, Trung Cộng, và các nước Cộng sản đông Âu. Một chuỗi dài những biến cố dồn dập như những cơn giông tố báo hiệu sự sụp đổ của VNCH như có bàn tay vô hình nào đó đã sắp đặt trước.

Thế trận đã bày ra đây làm sao miền Nam tránh khỏi tai họa. Đổ lỗi cho Mỹ 100 phần 100 không đúng mà ta phải trách ta trước. Miền Nam tồn tại thêm được 12 năm là cũng nhờ có sự hiện diện quân đội Mỹ và nhất là lòng can đảm chiến đấu của quân đội VNCH. Nếu đừng mắc phải những lỗi lầm chiến lược như cuộc rút lui hồi hải ở Cao nguyên do

những nhà lãnh đạo bất tài thì chưa chắc gì Cộng sản đã chiếm được Miền Nam dễ dàng như vậy. Vì chính Cộng sản cũng có chiến lược chiếm miền Nam bằng hai giai đoạn. Giai đoạn một vào năm 1975 ở Cao Nguyên. Và giai đoạn hai tiến xuống đồng bằng vào năm 1976.

Vào những ngày cuối tháng ba 1975 tôi có đến tòa Giám mục lần chót gặp ngài: lần này ngài tỏ ra rất lo âu trên nét mặt và nói với một giọng buồn bã: *số phận miền Nam còn bi đát hơn cả Trung hoa quốc gia năm 1949 khi Tưởng Giới Thạch tháo chạy ra Đài Loan.*

Tôi nói: dù sao đi nữa xin Đức Cha đừng đi.

Ngài trả lời: cha là người tu trì đi đâu.

Cứ mỗi lần nghĩ đến biến cố 1963 và 30/4/1975 là tự nhiên tôi có hai câu hỏi:

Thế kỷ hai mươi này có hai nhà chính trị đạo đức, hai nhà lãnh đạo tài ba đó là: GANDHI VÀ NGÔ ĐÌNH DIỆM. CẢ HAI ĐỀU BỊ ÁM SÁT. Phải chăng chính trị không đi đôi với đạo đức?

Nước ta có nợ nần gì, ân oán gì với nước và dân Do Thái không? Tại sao có hai nhân vật Do Thái đem tang thương tai họa đến cho nước ta?

Năm 1954 ông Mendes France thủ tướng nước Pháp, một người Do Thái đã cắt chia Việt Nam ra làm hai.

Năm 1975 Kissinger cũng là một người Do Thái đã bán đứng chúng ta.

Nhân quả, hay vận nước, hay ý Trời?

MẠC-VẤN
Nhân Kỷ niệm# 48
Ngày Đáo Chánh 1963...
MVT

Nguồn: Internet E-mail by Quỳnh Lan chuyển

Đăng ngày Thứ Hai, October 31st, 2011
Ban Kỹ Thuật Khoa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QL-VNCH